

ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ

Леонтєв І.О., гр. Ф-37

Науковий керівник – асист. О.М. Іванюта

Харківський державний університет харчування та торгівлі

При оцінці ефективності інноваційних проектів передбачається розрахунок таких важливих показників, як: інтегральний ефект (чистий дисконтований дохід); внутрішня норма прибутковості (дохідності); рентабельність інвестицій; період і строк окупності.

Інтегральний ефект визначається як сума поточних ефектів за весь розрахунковий період, приведена до початкового року, або як перевищення інтегральних результатів над інтегральними витратами.

Внутрішня норма прибутковості (дохідності) – IRR (англ. internal rate of return) – це розрахункова відсоткова ставка, за якої одержані доходи (вигоди) від проекту стають рівними витратам на проект, або дається ще таке визначення – це той максимальний відсоток, який може бути сплачений для мобілізації капіталовкладень у проект. Рекомендується відбирати такі інноваційні проекти, внутрішня норма дохідності яких не нижча 15...20%.

Рентабельність (R) визначається як співвідношення ефекту від реалізації проекту і витрат на нього. На практиці оцінки інноваційних проектів розраховують відношення приведених доходів до інвестиційних витрат (benefit/cost ratio).

Строк окупності показує, протягом якого часу можуть окупитися інвестиції в інноваційний проект. Він, як правило, розраховується на базі недисконтованих доходів. У міжнародній практиці застосовується показник періоду окупності.

Під періодом окупності розуміється тривалість періоду, протягом якого сума чистих доходів, дисконтованих на момент завершення інвестицій, дорівнюватиме сумі інвестицій.

При виборі варіанта розрахункове значення строку окупності порівнюється з його нормативним значенням

Таким чином, для відбору інноваційних проектів використовуються показники відповідної економічної ефективності, які враховують зміни вартості порівнюваних варіантів.

ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВОЇ СТРУКТУРИ КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Любінський І.В., гр. Ф-47м

Науковий керівник – канд. екон. наук, проф. В.І. Оспіщев
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Проблеми формування оптимальної структури капіталу підприємств, управління його ціною з метою мінімізації середньозваженої вартості капіталу та максимізації ринкової вартості підприємства досліджували в своїх працях зарубіжні і вітчизняні вчені-економісти: Ф. Модільяні, М. Міллер, С. Росс, С. Майєрс, Н. Майлуф, Ю. Брігхем, Л. Гапенський, Р. Брейлі, С. Майєрс, Є.С. Стоянова, В.В. Ковальов, Т.В. Теплова, В.В. Бочгаров, І.А. Бланк, М.В. Грідчина та ін.

Концепція ціни капіталу підприємства являє собою одну із базових в теорії капіталу, яка базується на таких залежностях: мінімізація середньозваженої вартості капіталу сприяє максимальній ринковій вартості підприємства та одночасно оптимізації структури капіталу. Вартість капіталу використовується як вимірник дохідності поточної діяльності підприємства, базовий критерій ефективності фінансових інвестицій, механізм управління структурою капіталу, вимірювання рівня ринкової ціни підприємства.

Під структурою капіталу розуміють співвідношення між власним і позиковим капіталом. Власний і позиковий капітал мають певну відмінність, яка впливає з різного рівня дохідності останніх і рівня ризику для власників цього капіталу. Оцінка і порівняння вартості різних елементів капіталу дають можливість сформулювати цільову структуру капіталу. Маючи можливість залучати капітали з різних джерел, підприємства намагаються оптимізувати структуру капіталу таким чином, щоб зменшити середньозважену ціну капіталу WACC (Weighted Average Cost of Capital), яка означає середню плату (у %) компанії за всі джерела фінансування, вона також визначає необхідну норму прибутку підприємства загалом.

Зниження ціни капіталу супроводжується зростанням ринкової вартості підприємства, і навпаки. Отже, в основу управління вартістю капіталу має бути покладено підвищення ринкової вартості підприємства. Таким чином, можна зробити висновок, що оптимальною структурою капіталу вважається таке співвідношення між власним і позиковим капіталом, яке забезпечить оптимальне поєднання ризику і дохідності для підприємства, максимізує його ринкову вартість, забезпечує високий рівень платоспроможності та фінансової стійкості.